

GOLF bladet

NUMMER 4 • JULI 2012

WWW.GOLFBLADET.SE

Klassiska mästerskapsbanor PÅ DEN ENGELSKA VÄSTKUSTEN

NEW BALLS PLEASE! - SPELA BÄTTRE MED NYA BOLLAR
GOLF LÄNGS E4:AN - VI HAR HITTAT TIO PÄRLOR
NORDEA MÄSTERS - WESTWOOD ÖVERLÄGSEN PÅ BRO HOF
SCHÜCO OCH GOLF - EN PERFEKT KOMBINATION
DE 10 SKÖNASTE GOLFSKORNA PÅ MARKNADEN

IMÄSTARNAS FOTSPÅR

INFÖR ÅRETS OPEN CHAMPIONSHIP PÅ ROYAL LYTHAM & ST ANNES
TOG VI ETT FLYG TILL MANCHESTER OCH SPELADE OSS UPP LÄNGS
GOLFKUSTEN, ENGLANDS GOLF COAST, OCH FICK UPPLEVA FLERA
DOLDA PÄRLOR OCH NÅGRA MAGNIFIKA TOPPBANOR.

AV MICHAEL BROSTRÖM

DEN SOM VILL åka till brittiska öarna och spela golf har en uppsjö bra resmål att välja på. Linksbanor finns det gott om på alla möjliga kuster och ett mycket gott alternativ är den så kallade Englands Golf Coast, sträckan från Liverpool och upp till Blackpool, där det bland annat finns flera Open Championship-banor och ett stort antal andra riktigt bra banor.

Efter att ha hämtat ut hyrbilen på Manchesters flygplats kör vi in i Liverpool och checkar in på resans första hotell, det charmiga och mycket fräscha Indigo Hotel. Indigo är ett fyrstjärnigt så kallat boutique-hotell med en tillhörande gourmet-restaurang, Marco Pierre White Steakhouse. Det låter inte så spännande, men utöver att maten är gudomligt god så visar det sig att Marco Pierre White är en riktig kändis som den yngste kock någonsin att föräras tre Michelin-stjärnor. Restaurangen är en av flera som han driver i Storbritannien och han är också Gordon Ramsays läromästare.

EN NATURLIG SKAPELSE

Dagen efter kör vi till West Lancashire, en mycket kort bilfärd som slutar i ett bostadsområde där helt plötsligt en linksbana uppenbarar sig. West Lances, som den kallas i folkmun, är från 1873 och en av Englands tio äldsta golfbanor. Layouten tycks vara mest en naturlig skapelse där människan bara ställt ut 18 flaggor och lite teekulor och sedan börjat spela.

West Lances håller ofta slutkvalet till The Open när tävlingen spelas på Royal Liverpool, Royal Birkdale och Royal Lytham, och 2012 är inget undantag. Vi nöjer oss dock med att prova banan från herrtee och trots att det är lite regn i luften och mer vind än vi kan hantera så är nöjet mycket stort. Första nio är lite öppnare och inte så tuffa som sista nio, där man verkligen får hålla tungan rätt i mun för att inte vingla ned i en djup bunker eller hamna i den knähöga ruffen.

Trots klubbens långa anor och stolta historia känner man sig mycket välkommen

i det nyrenoverade klubbhuset där en snabb macka och en Guinness inmundigas i sällskap med klubbens sekreterare, Stewart King, som gärna berättar historier från kvältävlingar, bland annat om när Parnevik var här och slog fantastiska golfslag, men ändå fick se sig slagen av banan.

Solen skingrar molnen medan vi kör norrut, mot Southport, en liten badort några mil norr om Liverpool med långa sandstränder, nöjesfält och shopping som lockar massor av turister. En och annan kommer sannolikt också för golfen, eftersom här finns ett flertal klassiska linksbanor, som Royal Birkdale, Southport & Ainsdale, Formby, Hesketh och Hillside. Vi tar oss an den senaste medan eftermiddagssolen skymms av nya moln.

BÄSTA INRUNDAN

Det sägs att Hillside, som ligger mellan Royal Birkdale och Southport & Ainsdale, är den bästa banan i Storbritannien som aldrig haft The Open. Självaste Greg Norman sägs ha

kallat de sista nio för den bästa inrundan på Brittiska öarna. I spänd förväntan tar vi oss an de första nio, som visserligen är ganska trivsamma, men är lite platta och har lite parkkaraktär. Efter vändningen blir det lite mer kuperat och linksliknande, med flera riktigt bra golfhål.

På den upphöjda utslagsplatsen på hål 14 hämtar vi andan en stund och ser hur kvällsljuset tycks smeka det vackra golfhållet, ett svagt dogleg höger par 4, som vinnas med en lurig putt som slås bort från hålet, men viker 90 grader åt höger i velodromen som bildas av en bunkerkant och rullar upp nära flaggan. Det är linksgolfens charm att man i tuffa lägen får hitta på lite tricks för att ta sig in på green och fram till hålet.

Hål 17 är ett riktigt monster till par 5-hål. Inte så långt på papperet, men uppför hela vägen fram till det svåra greenområdet. Tre slag och två puttar här känns som en skänk från ovan, och gör också att matchen skänks sedan motspelaren besökt i princip alla hinder hålet har att erbjuda. En gin & tonic i det charmiga klubbhuset är priset och smakar sådär ljuvligt som den alltid gör när den är gratis.

Det finns gott om hotell i Southport och vi har valt att checka in på Ramada Plaza, ett fyrstjärnigt hotell nere vid vattnet med fem minuters promenad in till centrum, som en kall och regnig kväll är allt annat än full med folk. Vi trotsar vädret och sätter oss på Pizzeria Mamma Mia, där vi serveras ett mycket gott vin och en riktigt god pizza. God mat och dryck efter 36 hål i vind och regn tar ut sin rätt och ögonlocken är stängda redan när huvudet träffar kudden.

EN ÄKTA KLENOD

När vi vaknar tittar vi ängsligt på väderprognosen eftersom det har talats om mycket regn och den stora virvel med regnmoln som ligger över nordvästra England gör oss lite oroliga. Det är nämligen idag vi ska spela självaste Royal Birkdale. En äkta klenod där vi för några år sedan försökt få komma ut och spela utan att ha bokat

tid. För att mjuka upp pron i shopen inför en förfrågan om spel inleddes konversationen med, “Very quiet here today”. Svaret, “Yes, that’s how we like it”, var en obarmhärtig indikation på att här springer man inte ut hur som helst.

Nu har vi dock bokat en tid, 2 PM sharp, och efter en ljuvlig fish and chips i klubbhuset får vi en polett, som ingår i den saftiga greenfeen, och går ned mot rangen. Är det inte lite sprickor i molntäcket ändå? Jodå, efter några desperata försök att få ut järnsjuan 120 meter i den kraftiga motvinden spricker det upp och när vi slår ut på ettan är det riktigt fint.

Banan har klassiska greenområden med äkta linkskaraktär, men vi förvånas av hur platt fairway är på ettan. Plattare än parkeringen där det sluttar rejält. Och så är det på de flesta av banans fairways, enligt klubben gör det att Royal Birkdale är den mest rättvisa Open-banan, utan luriga studsar och blinda slag. Enligt andra är det för att man snålade på konstruktionen och lät en vägbyggare schakta upp fairways i slutet på 1800-talet. Oavsett vilket så är banan en relativt “snäll” linksbana med ganska mycket plats även för lite oförsiktiga slag.

Det är dock aldrig enkelt. Inte i medvinden, där bollen flyger för långt och rullar ut i den glesa, men ack så ogästvänliga högruffen. Inte i motvinden, där vi endast med viss möda lyckas få ut bollen 200 meter med en kanonträff och bra rull. Och definitivt inte i sidvinden, där vi blir osäkra på hur mycket man ska hålla upp bollen mot vinden eller hur mycket man vågar låta bollen glida med vinden.

KORT EAGLEPUTT

Först på sjuttonde hålet, kanske mest berömt för Padraig Harringtons eagle här när han vann sin andra Open-titel 2008, blir det riktigt enkelt. En bra drive och en snärtig wedge ger en kort eagleputt. Tyvärr på den provisoriska green man använder medan den riktiga greenen lagts om i förberedelse inför nästa besök av proffsen.

Banans alla hål känns riktigt bra, möjligen med undantag för det lite underliga och fjärde hålet, ett lite intetsägende par 3-hål. Övriga par 3-hål är dock riktiga pärlor, där det tolfte kanske är ett av resans bästa. En bra score på Royal Birkdale är något som man verkligen kan skryta med. Någon sådan kan vi dock inte stoltsera med, men ett återbesök här är ett måste och nästa gång, då kanske ...

Morgonen efter närmar vi oss resans slutmål, Lytham & St Annes. Två små kuststäder strax söder om Blackpool. Som uppvärmning börjar vi med två av kvalbanorna till The Open, där Fairhaven blir första nedslaget. Lite slarv med läsning av skyltar leder till att vi får menande blickar när vi kliver ur bilen som vi ställt på medlemmarnas parkering, men efter det debaclet ordnar det upp sig och blir en riktigt trevlig förmiddag.

EN RIKTIG DELIKATESSE

Vinden som omväxlande plågat och omväxlande roat oss hänger med även här och trots att det är en bit till närmaste strand med sanddynor har banan en skön linkskaraktär, om än med en hel del träd som traditionellt saknas på linksbanor. Att James Braid designat banan är ingen överraskning, vanan trogen har han lagt ut hål som var och ett är riktiga pärlor och som tillsammans utgör en riktig delikatess som inte bör missas av de som reser till området. Det gäller särskilt första hålet som har sagts vara ett av de tio bästa öppningshål i hela Storbritannien.

Några nya hål på sista nio håller inte riktigt måttet, men det förlåter man gärna när man kommer till avslutningen, där hål 15 och 16 har index 1 och 3 och är lika bra som de är svåra. Andningspausen på 17 behövs för sista hålet är ett sånt där härligt matchspelshål där allt kan hända – och också gör det. En boll som tros vara borta hittas mellan några träd och ger chans att nå på två, medan ett slag som tycktes vara bra har studsat till och rullat out of bounds.

Eftermiddagens runda spelas på St Annes Old Links, kanske den mest “linksiga” banan vi får glädjen att besöka den här gången. Det är relativt platt överlag, massor av bunkrar och luriga kullar och svackor, och hur roligt som helst. Men väldigt svårt på det öppna området där vinden från havet en bit bort tycks få extra fart och utan vidare sveper iväg en oförsiktigt slagen boll så att man kan hämta den tre fair-ways bort.

Vi imponeras av nästan alla hål här, med sina varierande utmaningar och spännande linjer. Det mest omtalade hålet är det tuffa par 3-hålet som avslutar utrundan. Bara 155 meter från back tee och 140 meter från herrtee, men med en lång green i en sänka vaktad av djupa bunkrar. Självaste Bobby Jones, som spelade här 1926, gjorde noggranna mätningar i mening att göra ett liknande hål någonstans i USA.

Om det blåser så här mycket när det är kval till The Open kan det gissningsvis bli en och annan avbruten klubba när frustrationen tar överhanden. Vi klarar oss med alla klubbor i behåll, men några uppgivna suckar blir det innan sista putten är missad. Och det smärtar att få betala en gin och tonic till vinnaren. Ett besök här bör omfatta två varv så att man kan få lite mer hum om var man ska placera utslagen och var man inte bör slå sina inspel.

SPÄND FÖRVÄNTAN

Bara några höger- och vänstersvängar bort i den lilla staden kommer vi så till resans slutmål – självaste Royal Lytham & St Annes Golf Club. Här blir det inget fyrstjärnigt hotell utan ett rum på golfklubbens så kallade Dormy House. Det är trivsamt och skönt, men lite spartanskt med gemensam dusch och toa. Föreståndaren, Paul, hälsar oss välkomna och förklarar att vi är välkomna upp på klubbhusets andra våning för middag, iklädda skjorta och slips såklart, och att vi har tillgång till baren, snooker-borden och kortrummet.

Maten är inte riktigt i Marco Pierre White-klass, men det är gott och de söta tjejerna som serverar behandlar oss som om vi var medlemmar, vilket vi som gäster också är, “temporary members”. I den lilla men gemytliga baren får vi i oss ett par Guinness medan vi diskuterar lösningen på några världsproblem innan vi spatserar tillbaka till rummet och lägger oss.

ROYAL BIRKDALE
ALAN O. BIRCH

FAIRHAVEN GOLF CLUB
FAIRHAVEN GOLF CLUB LTD

WEST LANCASHIRE GC
DAVID HUGES

BUNKRAR, BUNKRAR, BUNKRAR

Banan har legat på sin nuvarande plats sedan den först lades ut av klubbens förste pro, George Lowe, i slutet på 1800-talet. Den kände spelaren och bandesignern Harry Colt finputsade greener och tees strax efter första världskriget och lade till några av de bunkrar som Royal Lytham & St Annes är så känd för.

Med par 71 och ungefär 6 000 meter från “member’s red tees” som vi får spela efter att ha meddelat hur låga handicap vi har, är det inget snack om att skjuta sönder banan direkt. I stället handlar det om att försöka undvika för stora misstag och hålla bollen i spel. De 206(!) djupa sandfällorna gör att man inte kan slappna av förrän man lagt in bollen på sista greenen. Den anspänning som detta ger är krävande, men ger också spelet en extra dimension när det pirrar lite extra i magen av nervositet även i en enkel match mellan två vänner.

Lyfter man blicken från alla hinder ser man tyvärr ingen direkt skön vy. Många Openbanor har vackra sanddyner, stränder och hav att vila blicken på, men här omges hela banan av ett bostadsområde. Det kan man dock ha överseende med när det finns 18 bildsköna golfhål att njuta av.

PÅ VÄG HEM

Eftersom en runda på Royal Lytham & St Annes enklast överträffas av två rundor på Royal Lytham & St Annes tar vi en sväng till efter lunch. Den kunskap om banan som vi fick på förmiddagen har vi visserligen nytta av, men banan är lika svår nu och i den tilltagande vinden blir det fler bunkerbesök och efter att ha hålat ut på sista hålet är det inte utan att man ser fram emot att åka hem och vila lite. Det tar rejält på krafterna, både fysiskt och psykiskt, att spela tuffa linksbanor i hård vind.

Eftersom det börjar bli sent passar vi på att ta en ny sväng till Liverpool på vägen hem. Det finns gott om hotell i Liverpool och vi väljer ett riktigt praktexemplar, Hope Street Hotel, som utsetts till årets bästa hotell i Liverpool City tre år i rad. Den gamla byggnaden har smakfullt renoverats och försetts med en utmärkt restaurang, London Carriageworks, där vi avslutar resan med en riktig festmåltid.

Över maten diskuterar vi vilka banor som var bäst, vilka hål som var tuffast, vem som slagit bästa slaget och andra viktiga frågor. Vi enas inte om någonting annat än att vi utan tvekan måste åka tillbaka till Liverpool-området och Englands Golf Coast.

ENGLANDS GOLF COAST
www.englishgolfcoast.com

WEST LANCASHIRE GC
www.westlancashiregolf.co.uk

HILLSIDE
www.hillside-golfclub.co.uk

ROYAL BIRKDALE
www.royalbirkdale.com

FAIRHAVEN GC
www.fairhavengolfclub.co.uk,

ST ANNES OLD LINKS
www.stannesoldlinks.com

ROYAL LYTHAM & ST ANNES GC
www.royallytham.org

HOTEL INDIGO
www.hotelindigoliverpool.com

RAMADA PLAZA SOUTHPORT
www.ramadaplazasouthport.co.uk

HOPE STREET HOTEL
www.hopestreethotel.co.uk